

Abraham en Lot

door

Hilbrand A. Henstra

Abraham en Lot.

Ter inleiding lezen we Gen. 11:26 - 12:9:

26 En Terah leefde zeventig jaren, en gewon Abram, Nahor en Haran.

27 En deze zijn de geboorten van Terah: Terah gewon Abram, Nahor en Haran; en Haran gewon Lot.

28 En Haran stierf voor het aangezicht zijns vaders Terah, in het land zijner geboorte, in Ur der Chaldeën.

29 En Abram en Nahor namen zich vrouwen; de naam van Abrams huisvrouw was Sarai, en de naam van Nahors huisvrouw was Milka, een dochter van Haran, vader van Milka, en vader van Jiska.

30 En Sarai was onvruchtbaar; zij had geen kind.

31 En Terah nam Abram, zijn zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Sarai, zijn schoondochter, de huisvrouw van zijn zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeën, om te gaan naar het land Kanaän; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar.

32 En de dagen van Terah waren tweehonderd en vijf jaren, en Terah stierf te Haran.

1 De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.

2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!

3 En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

4 En Abram toog heen, gelijk de HEERE tot hem gesproken had; en Lot toog met hem; en Abram was vijf en zeventig jaren oud, toen hij uit Haran ging.

5 En Abram nam Sarai, zijn huisvrouw, en Lot, zijns broeders zoon, en al hun have, die zij verworven hadden, en de zielen, die zij verkregen hadden in Haran; en zij togen uit, om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen in het land Kanaän.

6 En Abram is doorgetogen in dat land, tot aan de plaats Sichem, tot aan het eikenbos Moré; en de Kanaänieten waren toen ter tijd in dat land.

7 Zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide: Aan uw zaad zal Ik dit land geven. Toen bouwde hij aldaar een altaar den HEERE, Die hem verschenen was.

8 En hij brak op van daar naar het gebergte, tegen het oosten van Beth-El, en hij sloeg zijn tent op, zijnde Beth-El tegen het westen, en Ai tegen het oosten; en hij bouwde daar den HEERE een altaar, en riep den Naam des HEEREN aan.

9 Daarna vertrok Abram, gaande en trekkende naar het zuiden.

In deze verzen komt met name de persoon van Abraham naar voren. In deze studie gaat het met name om Abraham en Lot. Beide personen waren gelovigen, maar zij hadden een totaal verschillende gerichtheid. De levenswandel van beide mannen geeft rijke lessen voor ons als gelovigen weer.

Abra(ha)m:

Abraham was een gelovig man. Gen. 15:6:

"En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid."

Op grond van dat geloof werd Abraham geroepen. Hebr. 11:8:

"Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou."

Let op de aangegeven volgorde in dit vers. Er was éérs sprake van geloof. Op grond van dat geloof heeft de Heer Abraham geroepen. Hij was gehoorzaam om uit te gaan naar het land, dat de Heer hem wijzen zou (Hand. 7:2).

Gelovigen van nu zijn ook geroepen (Rom. 1:6 en 7). De gelovigen te Korinthe werden door Paulus met 'geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen' aangesproken. De Bijbel zegt, dat Abraham verkoren was. God had hem verkoren tot een bepaald doel. In de Bijbel is verkiezing altijd met een bepaald doel. Neh. 9:7:

"Gij zijt die HEERE, de God, Die Abram hebt verkoren, en hem uit Ur der Chaldeën uitgevoerd; en Gij hebt zijn naam gesteld Abraham."

Ook wij zijn als gelovigen uitverkoren. Ef. 1:4:

"Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde;"

Deze uitverkiezing heeft een doel: "Opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem". Wij zijn eveneens verkoren tot zaligheid. 2 Thess. 2:13:

"Maar wij zijn schuldig altijd God te danken over u, broeders, die van den Heere bemind zijt, dat u God van den beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid;"

Het gaat hier niet om de zaligheid, die wij ontvangen hebben toen wij wedergeboren werden. Dit vers spreekt met name over de zaligheid, die wij in de toekomst zullen ontvangen.

Wij zijn als gelovigen geroepen en verkoren voor Gods plan. Wij zijn bijvoorbeeld ook geroepen tot heiligmaking. 1 Thess. 4:7:

"Want God heeft ons niet geroepen tot onreinigheid, maar tot heiligmaking."

Een ander aspect, dat specifiek bij Abraham opvalt, is dat hij "de liefhebber" van God genoemd wordt. 2 Kron. 20:7:

"Hebt Gij niet, onze God, de inwoners dezes lands van voor het aangezicht van Uw volk Israël verdreven, en dat aan het zaad van Abraham, Uw liefhebber, tot in eeuwigheid gegeven?"

In het Nieuwe Testament wordt hij 'de vriend van God' genoemd.
Jak. 2:23:

"En de Schrift is vervuld geworden, die daar zegt: En Abraham geloofde God, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend, en hij is een vriend van God genaamd geweest."

Deze omschrijving geldt nu ook voor de gelovigen. Gelovigen zijn immers degenen, die God liefhebben (1Kor. 2:9). Alle dingen werken mede ten goede voor degenen, die God liefhebben (Rom. 8:28). De apostel Paulus schrijft, dat gelovigen door de Heer bemind zijn (2 Thess. 2:13). Ook Johannes schrijft in zijn brieven over Gods liefde (vgl. 1Joh. 4:10,19). Kol. 3:12:

"Zo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, heiligen en beminden, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid;"

Het is een groot voorrecht, dat de Heer ons liefheeft. Vanuit de liefde, die Hij in onze harten heeft uitgestort (Rom. 5:5), worden wij in staat gesteld om Hem lief te hebben. Daarbij dienen wij te bedenken, dat de Heer ons kan kastijden (opvoeden). Wie Hij liefheeft, kastijdt Hij namelijk (Hebr. 12:6). Dat doet Hij opdat wij méér deel krijgen aan Zijn heiligheid (Hebr. 12:10).

Lot:

Natuurlijk golden die zegeningen van Abraham eveneens voor Lot. Lot was namelijk ook een gelovige. 2 Petr. 2:7,8:

7 En den rechtvaardigen Lot, die vermoeid was van den ontuchtigen wandel der gruwelijke mensen, daaruit verlost heeft;
8 (Want deze rechtvaardige man, wonende onder hen, heeft dag op dag zijn rechtvaardige ziel gekweld, door het zien en horen van hun ongerechte werken);

Iemand wordt uitsluitend rechtvaardig op grond van geloof (Gal. 2:16). Van Abraham wordt dit vele malen gezegd, maar ook van Lot wordt het hier vermeld. Er is namelijk geen aanneming des persoons bij God.

Abraham en Lot waren broeders (Gen. 13:8). Toch bleken ze een verschillende gerichtheid en gezindheid te hebben. Abraham is een voorbeeld van de geestelijke gelovige, die uit het geloof lééft. Lot was weliswaar een gelovige, maar hij was aards, vleselijk georiënteerd.

Aan de hand van bepaalde Schriftgedeelten zullen wij de verschillende gerichtheid en gezindheid van beide gelovigen nader gaan bekijken. Wij kunnen het als een voorbeeld voor ons persoonlijk geloofsleven nemen.

Wij beginnen met enkele punten uit het gedeelte van Gen. 11 en 12, waarmee deze studie begonnen is.

Gen. 11:31, 12:6

31 En Terah nam Abram, zijn zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Sarai, zijn schoondochter, de huisvrouw van zijn zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeeën, om te gaan naar het land Kanaän; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar.

6 En Abram is doorgetogen in dat land, tot aan de plaats Sichem, tot aan het eikenbos Moré; en de Kanaänieten waren toen ter tijd in dat land.

Toen Terah (Terach), de vader van Abraham, gestorven was, ging Abraham zelf verder naar het beloofde land. De eerste plaats, die hij in Kanaän aandeed, was Sichem.

Hier worden drie plaatsen genoemd, namelijk Ur der Chaldeeën, Haran en Sichem. Wanneer wij de betekenis van deze drie plaatsen opzoeken, blijkt daaruit de weg van de mens in de wereld, die tot geloof komt en op weg is naar het beloofde land. Wij zullen deze drie namen nu wat nader gaan bekijken.

Ur der Chaldeeën:

Deze naam betekent 'licht, overeenkomstig de demonen'. Het kan ook vertaald worden met 'licht, dat tot verwoesting leidt'.

In het Nieuwe Testament wordt melding gemaakt van de boodschap van demonen, de laagste onderdanen van de tegenstander van God (o.a. 1 Tim. 4:1-3). Die boodschap is werkzaam in deze wereld en gaat tegen het Woord van God in. In die plaats woonde de gelovige Abraham. Hij verliet Ur der Chaldeeën, dat een beeld is van deze wereld.

Dit kunnen wij op onszelf van toepassing brengen. Wij zijn getrokken uit de tegenwoordige, boze eeuw, die onder de invloed van de overste van deze wereld staat. Gal. 1:4:

"Die Zichzelfen gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar den wil van onzen God en Vader;"

Haran:

De betekenis van deze naam heeft met 'toorn' en 'branden' te maken. Het wijst op het oordeel, dat over het natuurlijke, oude leven komt. Haran heeft tevens met 'wit zijn' te maken.

Uiteraard wijst dit op het nieuwe leven.

De gelovige is gereinigd door het bloed van de Here Jezus Christus. Hij is in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde geplaatst (Kol. 1:13). De gelovige is in gemeenschap met Christus gekomen en zijn oude mens is geoordeeld.

Sichem:

Abraham vertrok uit Haran en kwam in Kanaän. De naam Kanaän heeft met 'verkrijging' te maken. Het wijst o.a. op de verkregen verlossing, die ons deel geworden is in Christus (Ef. 1:7). Het wijst eveneens op de toekomstige verlossing. De gelovige is immers op weg naar zijn hemelse vaderland, het hemelse Kanaän. De eerste plaats, waar Abraham terecht kwam, was Sichem, hetgeen o.a. 'schouder' betekent. 'Schouder' wijst in de Bijbel op 'heerschappij' (vgl. Jes. 9:5).

Wij zullen delen in de heerschappij van Christus (o.a. 1 Kor. 4:8; 6:2,3; Kol. 3:4). Wij zullen Zijn heerlijkheid ontvangen. Bij de rechterstoel van Christus zal blijken, dat een ieder, die trouw geweest is aan de Heer, loon en heerschappij zal ontvangen (2 Kor. 5; 1 Kor. 3).

De namen van deze drie plaatsen geven de weg weer, die de mens in deze wereld gaat als hij tot geloof komt. De weg van Abraham ging uiteraard verder en in die weg komt dit principe regelmatig terug. Daarbij worden vaak ook andere aspecten uit het leven van een gelovige naar voren gebracht.

Gen. 12:5

"En Abram nam Sarai, zijn huisvrouw, en Lot, zijns broeders zoon, en al hun have, die zij verworven hadden, en de zielen, die zij verkregen hadden in Haran; en zij togen uit, om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen in het land Kanaän."

Hier leggen wij Gen. 13:2 en 5 naast:

2 En Abram was zeer rijk, in vee, in zilver, en in goud.

5 En Lot, die met Abram toog, had ook schapen, en runderen, en tenten.

Abraham en Lot waren beide rijk. Zij waren herders-vorsten. Zij hadden een grote rijkdom; mede door toedoen van de koning van Egypte (Gen. 12:16). Deze rijkdom kunnen wij op ons van toepassing brengen. Onze rijkdom is geestelijk. Wij hebben een grote rijkdom in Christus. 1 Kor. 1:4,5:

4 Ik dank mijn God allen tijd over u, vanwege de genade Gods, die u gegeven is in Christus Jezus;

5 Dat gij in alles rijk zijt geworden in Hem, in alle rede en alle kennis;

2 Kor. 8:9:

"Want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden."

Paulus schreef dit aan de Korinthiërs, die aards en vleselijk gericht waren. We zijn in Christus mede opgewekt en mede levendgemaakt. Wij zijn in Hem mede gezet in de hemel. We zijn uit genade behouden (Ef. 2:4-6). Dàt is onze (geestelijke) rijkdom, die niemand ons kan afnemen, omdat die vastligt in Christus.

Gen. 12:7

"Zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide: Aan uw zaad zal Ik dit land geven. Toen bouwde hij aldaar een altaar den HEERE, Die hem verschenen was."

Abraham bouwde een altaar voor de Heer, Die hem verschenen was. In het boek Genesis lezen we diverse malen, dat de Heer aan Abraham verscheen; soms in de gedaante van een mens of engel. De Heer openbaarde hem bepaalde dingen.

Zulke zichtbare verschijningen komen heden ten dage niet (meer) voor. De Heer verschijnt nu niet zichtbaar, hoewel sommige mensen ons dat wel willen doen geloven. De Heer verschijnt nu evenmin door middel van visioenen e.d., want dergelijke verschijnselen zijn opgehouden

(zie 1 Kor. 13:8). De Heer verschijnt tegenwoordig wel, maar op een andere wijze. Hij verschijnt namelijk door middel van Zijn Woord. Het Woord van God is de openbaring van Gods Geest. Het is het Woord, waarin Hij Zichzelf bekendmaakt. Wanneer wij de Heer liefhebben, dan hebben wij het Woord van God eveneens lief. Hij verschijnt in Zijn Woord aan ons, want Hij openbaart ons door Zijn Geest hetgeen in Zijn Woord is opgeschreven. 2 Tim. 4:7,8:

7 Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden;

8 Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben.

De Heer is onze rechtvaardige Rechter als wij voor de rechterstoel van Christus staan; direkt na de opname van de gemeente. Voor Paulus is de kroon der rechtvaardigheid weggelegd en ook voor iedere gelovige, die de verschijning van de Heer liefheeft.

Paulus doelt hier primair op de verschijning van de Heer in Zijn Woord. De Heer zal ook in de toekomst vanuit de hemel verschijnen om Zijn gemeente tot Zich te trekken (zie 2 Thess. 2:8; 1 Tim. 6:14). De kroon der rechtvaardigheid is een omschrijving voor het loon, dat de gelovige zal ontvangen. Vanuit 1 Kor. 3 weten wij, dat er helaas ook gelovigen zijn, die wel behouden zijn, maar 'als door het vuur heen'. Zij zullen geen loon ontvangen. Zij hebben de Heer niet van harte liefgehad, noch Hem gediend. 'Zijn verschijning liefhebben' wil eveneens zeggen 'Zijn Woord liefhebben'. 1 Joh. 2:3-5:

3 En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij Zijn geboden bewaren.

4 Die daar zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet;

5 Maar zo wie Zijn Woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden; hieraan kennen wij, dat wij in Hem zijn.

Er zijn veel gelovigen, die de Heer in de praktijk helemaal niet liefhebben. Het gaat om een concrete wandel in liefde, samen met de Heer (Ef. 5:1,2). Het liefhebben van de Heer gaat samen met het liefhebben van Zijn Woord (vgl. 1 Joh. 5:2).

Abraham bouwde een altaar. Op het altaar werd een offer gebracht. Het is daarmee een uitdrukking van de aanbidding van de Heer. Het wijst niet alleen op een gebed. Het wijst op een leven, dat volkomen in dienst van de Heer gesteld wordt. Hebr. 13:15,16:

15 Laat ons dan door Hem altijd Gode opofferen een offerande des lofs, dat is, de vrucht der lippen, die Zijn Naam belijden.

16 En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet; want aan zodanige offeranden heeft God een welbehagen.

Rom. 12:1:

Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst.

Gen. 12:8

"En hij brak op van daar naar het gebergte, tegen het oosten van Beth-El, en hij sloeg zijn tent op, zijnde Beth-El tegen het westen, en Ai tegen het oosten; en hij bouwde daar den HEERE een altaar, en riep den Naam des HEEREN aan."

Abraham vestigde zich tussen Beth-El en Ai. Beth-El betekent 'huis Gods' en Ai betekent '(steen)hoop'. Deze twee Hebreeuwse namen hebben een bepaalde getalswaarde. De getalswaarde van Beth-El is 443 en die van Ai is 85.

Abraham bevond zich tussen deze beide plaatsen in. Wanneer we deze twee getalswaarden van elkaar aftrekken, krijgen wij 358 (443 - 85 = 358). Het getal 358 is de getalswaarde van de Hebreeuwse woorden voor 'Messias' of 'Gezalfde' (Hebr.: *mashiach*) en 'slang' (Hebr.: *nachash*). Hier heeft het uiteraard betrekking op de verhoogde Slang (Joh. 3), namelijk de Here Jezus, Die de Messias (de Christus) is.

Dit past schitterend in deze geschiedenis. Abraham vestigde zich namelijk tussen deze twee plaatsen en dààr ontmoette hij de Heer. Hij bouwde een altaar voor de Heer en riep de Naam des Heren aan. Op de plaats, waar de Gezalfde is, riep hij de Naam van de Heer aan. Hij heeft dààr een ontmoeting met de Heer, de Messias. Het altaar, dat hij bouwde, is een uitbeelding van de gemeenschap, waarin hij met de Heer leefde. Wanneer wij in het licht wandelen, hebben wij gemeenschap met de Heer en ook met elkaar (1 Joh. 1:5-7).

Abraham riep de Naam van de Heer aan. Als iemand de naam des HEREN aanroept, wordt hij behouden (Rom. 10:13). Abraham deed dat uiteraard niet om behouden te worden, want dat was hij allang. Hij was immers al een gelovige. Hij riep de Naam van de Heer aan, omdat hij daarmee zijn gemeenschap met de Heer uitdrukte. Hij leefde in gemeenschap met de Heer.

Wij zullen nu enkele aspecten uit de volgende hoofdstukken in Genesis nader gaan bekijken. Ook daarin komen wij Abraham en Lot tezamen tegen. Wij zullen de wandel van beide personen belichten. Uit beider levenswandel kunnen wij veel leren.

Gen. 13:7-9,14

7 En er was twist tussen de herders van Abrams vee, en tussen de herders van Lots vee. Ook woonden toen de Kanaänieten en Ferezieten in dat land.

8 En Abram zeide tot Lot: Laat toch geen twisting zijn tussen mij en tussen u, en tussen mijn herders en tussen uw herders; want wij zijn mannen broeders.

9 Is niet het ganse land voor uw aangezicht? Scheid u toch van mij; zo gij de linkerhand *kiest*, zo zal ik ter rechterhand gaan; en zo gij de rechterhand, zo zal ik ter linkerhand gaan.

14 En de HEERE zeide tot Abram, nadat Lot van hem gescheiden was:...

In dit gedeelte lezen we, dat er twist ontstond tussen de herders van Abrahams vee en de herders van Lots vee.

In het Nieuwe Testament schrijft Paulus, dat er ook onder gelovigen twisten voorkwamen; met name in de brieven aan de Korinthiërs vinden wij dit vermeld (1 Kor. 1:11; 3:3,4; 6:7). Paulus beschrijft zulke twisten als 'vleselijk'. Wanneer er sprake is van twisten, is er geen werkzaamheid van de Geest, maar wel een werkzaamheid van het vlees.

Ook in deze geschiedenis zien wij, dat Abraham het initiatief nam. Abraham legt de nadruk op het feit, dat zij broeders waren en dus niet op een dergelijke wijze met elkaar behoorden om te gaan. Hij liet Lot kiezen, omdat hij de erfgenaam was van de oudste broer van Abraham. Het gevolg was, dat er scheiding ontstond. Abraham ging bij de eikenbossen van Mamre wonen, terwijl Lot bij Sódom en Gomórra ging wonen.

In ons leven is het evenmin te voorkomen, dat er scheiding ontstaat tussen bepaalde gelovigen. Vaak is zo'n weg zelfs noodzakelijk. Het positieve van twisten is namelijk, dat degenen, die oprecht zijn, openbaar worden.

1 Kor. 11:19:

"Want er moeten ook ketterijen onder u zijn, opdat degenen, die oprecht zijn, openbaar mogen worden onder u."

Degenen, die de Heer werkelijk liefhebben, zullen ondanks twisten en ketterijen de weg met de Heer blijven gaan. Soms is het daarbij noodzakelijk om gelovigen achter te laten. In ons hart doet ons dat dikwijls verdriet, want het liefst zouden wij de weg met de Heer samen willen afleggen. Ieder gaat echter een eigen weg met de Heer, waardoor wij soms gelovigen moeten loslaten en achterlaten. Soms is zo'n weg onvermijdelijk.

Hier blijkt de gezindheid van Abraham. Hij liet Lot kiezen. Het heeft hem ongetwijfeld verdriet gedaan, dat hij van Lot moest scheiden.

Gen. 13:10-12

10 En Lot hief zijn ogen op, en hij zag de ganse vlakte der Jordaän, dat zij die geheel bevochtigde; eer de HEERE Sódom en Gomórra verdorven had, was zij als de hof des HEEREN, als Egypteland, als gij komt te Zoar.

11 Zo koos Lot voor zich de ganse vlakte der Jordaän, en Lot trok tegen het oosten; en zij werden gescheiden, de een van den ander.

12 Abram dan woonde in het land Kanaän; en Lot woonde in de steden der vlakte, en sloeg tenten tot aan Sódom toe.

Lot was een kien man. Dit blijkt wel uit bovenstaand gedeelte. Lot zag de vruchtbare vlakte van Jordaän en hij zag, dat deze als de hof des HEREN was. De keuze van Lot was ogenschijnlijk heel mooi. Naar de mens gesproken had hij het allerbeste gebied uitgekozen. Toch blijkt zijn keus bijna zijn ondergang te worden, zoals uit de verdere geschiedenis naar voren komt.

We lezen hier voor het eerst, dat Lot een bepaald initiatief toont. Tot nu toe lazen wij steeds, dat hij door een ander werd meegenomen. Eerst werd hij door Terah meegenomen (zie Gen. 11:31) en later was het Abraham, die hem meenam (Gen. 12:4,5 en 13:1). Lot 'hobbelde' steeds maar mee. Hier stelde Abraham hem voor een keuze. Hij moest kiezen. Uit zijn keuze bleek zijn gerichtheid. Hij had een andere gerichtheid dan Abraham. Lot koos voor een aardse zekerheid.

Abraham trok naar een gebied, dat veel minder vruchtbaar was, maar hij werd door de Heer gezegend (Gen. 13:14-18). De Heer gaf hem een belofte.

Hier blijkt een Bijbels principe: wie op de Heer vertrouwt, zal niets te kort komen.

Ten aanzien van onze bedeling geeft Paulus in Kol. 3:1-3 dit advies:

- 1 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechter *hand* Gods.**
- 2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.**
- 3 Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God.**

Abraham zocht niet de dingen, die op de aarde zijn. Lot deed dat wel. Hij koos voor een aardse zekerheid. Paulus zegt in Rom. 12:1,2:

- 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige *en* Gode welbehagelijke offerande, *welke* is uw redelijke godsdienst.**
- 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.**

Het is de bedoeling, dat wij ons denken door het betrouwbare Woord van God laten veranderen. Het gaat altijd primair om het denken. Veel gelovigen menen, dat ze zich in deze wereld moeten manifesteren. Zij menen, dat de wereld aan hen moet kunnen zien, dat zij christen zijn. Dat kan echter niet, omdat het nieuwe leven onzienlijk is. De Here Jezus zei hierover in Joh. 3:8:

"De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, van waar hij komt, en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is."

De wind is niet te zien, maar wel te horen. Zo is het ook met degene, die uit de Geest geboren is. Dat nieuwe leven is niet te zien; hooguit te horen. De gelovige kan namelijk wel over het Woord van God spreken. 1 Kor. 2:14,15:

- 14 Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.**
- 15 Doch de geestelijke *mens* onderscheidt wel alle dingen, maar hij zelf wordt van niemand onderscheiden.**

De natuurlijke mens, de ongelovige, kan de dingen van de Geest van God (de onzienlijke dingen) niet eens begrijpen. Het kan hooguit opvallen, dat iemand andere dingen doet dan een ander, maar daardoor komt hij niet tot geloof. Hij zal misschien met vragen komen, waarop de gelovige kan antwoorden.

Bovendien zegt Paulus hier, dat de gelovige zelf door niemand onderscheiden wordt. Dit betekent, dat een ander mens aan de buitenkant niet kan zien, dat hij het Leven van God in zijn binnenste ontvangen heeft.

De gelovige dient niet op de aardse dingen georiënteerd te zijn, zoals Lot op de aardse dingen gericht was. Hij zal -als hij op de Heer gericht is- er niet op uit zijn om zijn positie op de maatschappelijke ladder te verbeteren. Als hij dat wel doet, gaat dat doorgaans ten koste van de geestelijke dingen. Wie met de dingen van de wereld bezig is, zal daar veel tijd aan moeten

besteden en die tijd kan hij niet meer aanwenden voor de dingen van de Heer. Paulus schreef aan Titus (2:11,12):

**11 Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen.
12 En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld;**

Verder schreef hij in Hebr. 13:5,6:

**5 Uw wandel zij zonder geldgierigheid; en zijt vergenoegd met het tegenwoordige; want Hij heeft gezegd: Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten.
6 Zodat wij vrijmoediglijk durven zeggen: De Heere is mij een Helper, en ik zal niet vrezen, wat mij een mens zal doen.**

'Carrière maken' hoort bij het denken van deze wereld. Het gaat om de eigen prestaties van de mens. Daarom zou de gelovige niet zo'n gezindheid behoren te hebben. Iedere gelovige moet hierin overigens zelf zijn weg vinden; in afhankelijk van de Heer.

Het is een goede zaak, wanneer de gelovige zich steeds afvraagt: 'Wat kost het mij?'. De Bijbel roept de gelovige op om éérst het koninkrijk van God te zoeken (Matth. 6:33). Al het andere zal hem bovendien geschonken worden. Het gaat duidelijk om het stellen van prioriteiten met betrekking tot de geestelijke dingen.

Vaak gaat het in de weg met de Heer precies andersom dan in de wereld. Wie de weg van de Heer wil gaan, zal meestal ervaren, dat dit ten koste gaat van de aardse voordelen. De Heer geeft echter de belofte, dat wij niets te kort zullen komen. Hij voorziet in de dingen, die wij nodig hebben.

Lot was bepaald niet gelukkig in het gebied van Sódóm en Gomórra.
2 Petr. 2:6-8:

**6 En de steden van Sódoma en Gomórra tot as verbrandende met omkering veroordeeld heeft, en tot een voorbeeld gezet dengenen, die goddelooslijk zouden leven;
7 En den rechtvaardigen Lot, die vermoeid was van den ontuchtigen wandel der gruwelijke mensen, *daaruit* verlost heeft;
8 (Want deze rechtvaardige *man*, wonende onder hen, heeft dag op dag *zijn* rechtvaardige ziel gekweld, door het zien en horen van *hun* ongerechte werken);**

Lot was een rechtvaardig man, maar hij woonde in Sódóm en Gomórra. Die steden zijn een beeld van deze wereld met haar lusten en begeerten. Die wereld wordt beheerst door een denken, dat helemaal niet op God gericht is. Het verging Lot slecht in Sódóm en Gomórra. Hij was vermoeid geworden door de gruwelijke (= afgodische) mensen.

Wanneer wij deze verzen lezen, vragen wij ons af, waarom hij niet vertrokken is. Hij woonde daar en had er een positie. Die positie gaf hij niet op, hoewel die mogelijkheid ook voor hem aanwezig was. Hij had alsnog dezelfde keuze kunnen maken als Abraham en het alléén van de Heer kunnen verwachten.

Wanneer wij de geschiedenis volgen, blijkt, dat hij dat niet gedaan heeft. Wij vinden zelfs een negatieve lijn.

Gen. 13:12:

"Abram dan woonde in het land Kanaän; en Lot woonde in de steden der vlakke, en sloeg tenten tot aan Sódóm toe."

Hier lezen wij, dat Lot zijn tenten opsloeg tot aan Sódóm toe. In Gen. 14:12 lezen wij, dat hij in Sódóm zelf woonde:

"Ook namen zij Lot, den zoon van Abrams broeder, en zijn have, en trokken weg; want hij woonde in Sódóm."

Hier was hij dus al een fase verder. Hij woonde niet langer bij Sódóm, maar erin. In Gen. 19:1 staat:

"En die twee engelen kwamen te Sódóm in den avond; en Lot zat in de poort te Sódóm; en als Lot hen zag, stond hij op hun tegemoet, en boog zich met het aangezicht ter aarde."

Hier blijkt hij niet alleen in Sódóm te wonen, maar er zelfs een positie te hebben. Hij zat in de poort. Hierover later méér.

Gen. 14:8-12:

8 Toen toog de koning van Sódóm uit, en de koning van Gomórra, en de koning van Adama, en de koning van Zebóim, en de koning van Bela, dat is Zoar; en zij stelden tegen hen slagorden in het dal Siddim,

9 Tegen Kedor-Laómer, den koning van Elam, en Tideal, den koning der volken, en Amrafel, den koning van Sinear, en Arioch, den koning van Ellasar; vier koningen tegen vijf.

10 Het dal nu van Siddim was vol lijmputten; en de koningen van Sódóm en Gomórra vluchtten, en vielen aldaar; en de overgeblevenen vluchtten naar het gebergte.

11 En zij namen al de have van Sódóm en Gomórra, en al hun spijs, en trokken weg.

12 Ook namen zij Lot, den zoon van Abrams broeder, en zijn have en trokken weg; want hij woonde in Sódóm.

In Gen. 14 lezen wij, dat Lot gevangen genomen werd. Het ging dus niet zo best met Lot.

Wanneer iemand zich in zijn denken op de principes van deze wereld richt, dan is de kans groot, dat hij daardoor overmeesterd wordt. Het denken van de wereld kan makkelijk gaan overheersen. Veel gelovigen denken en handelen helaas volgens het denken van de wereld en worden daardoor overwonnen.

2 Petr. 2:19-22:

19 Belovende hun vrijheid, daar zijzelf dienstknechten zijn der verdorvenheid; want van wien iemand overwonnen is, dien is hij ook tot een dienstknecht gemaakt.

20 Want indien zij, nadat zij door de kennis van den Heere en Zaligmaker Jezus Christus, de besmettingen der wereld ontvloden zijn en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zo is hun het laatste erger geworden dan het eerste.

21 Want het ware hun beter, dat zij den weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij, dien gekend hebbende, weder afkeren van het heilige gebod, dat hun overgegeven was.

22 Maar hun is overkomen, hetgeen met een waar spreekwoord gezegd wordt: De hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel; en de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk.

Dit is uiteraard niet de weg, die een gelovige behoort te gaan. Het leven van de gelovige, dat in dienst van de Heer staat, is bedoeld tot opbouw van zijn eigen geloofsleven en vervolgens tot opbouw van de gemeente. Het leven in dienst van de Heer is tot verheerlijking van Hem!

Het is nodig, dat wij inkomsten verwerven om in ons eigen onderhoud te voorzien, maar ook daarbij behoren wij te weten, dat wij dat doen 'als voor de Heer'. Wat wij aan inkomsten ontvangen, dat krijgen wij feitelijk ook uit de hand van de Heer.

De namen van de plaatsen, waarin Lot terecht kwam, zijn veelzeggend:

Sódom = 'hun boeien'. Het wijst op gevangenschap.

Gomórra = 'zij bindt garven', hetgeen ook op gevangenschap duidt. Het kan ook 'bron van wederspanningheid/ opstand' betekenen. Het wijst uiteraard op de mens, die tegen God in opstand komt.

Adama = 'aardbodem', hetgeen op aardse dingen wijst.

Zebóim = 'hun sieraad'. Dit wijst in dit verband op de pracht en praal van deze wereld.

Deze vier namen geven het reilen en zeilen in deze wereld aan. Als een gelovige zich op de dingen van de wereld richt, raakt hij daarin verstrikt.

Gen. 14:14-16

14 Als Abram hoorde, dat zijn broeder gevangen was, zo wapende hij zijn onderwezenen, de ingeborenen van zijn huis, driehonderd en achttien, en hij jaagde hen na tot Dan toe.

15 En hij verdeelde zich tegen hen des nachts, hij en zijn knechten, en sloeg ze; en hij jaagde hen na tot Hoba toe, hetwelk is ter linkerhand van Damaskus.

16 En hij bracht alle have weder, en ook Lot zijn broeder en deszelfs have bracht hij weder, als ook de vrouwen, en het volk.

Over Abraham worden geheel andere dingen gezegd. Hier blijkt de gezindheid van Abraham. Zodra hij hoorde, wat er met Lot was gebeurd, kwam hij in actie. Hij verloste Lot en tevens alle anderen. Hij sprong in de bres voor degenen, die zwak waren.

Paulus schrijft hierover in Rom. 15:1-3:

1 Maar wij, die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden der onsterken te dragen, en niet onszelven te behagen.

- 2 Dat dan een iegelijk van ons *zijn* naaste behage ten goede, tot stichting.**
3 Want ook Christus heeft Zichzelve niet behaagd, maar gelijk geschreven is: De smadingen dergenen, die U smaden, zijn op Mij gevallen.

Judas vermeldt het in zijn brief nog scherper. Judas: 21-23:

- 21 Bewaart uzelve in de liefde Gods, verwachtende de barmhartigheid van onzen Heere Jezus Christus ten eeuwig en ewig leven.**
22 En ontfermt u wel eniger, onderscheid makende;
23 Maar behoudt anderen door vreze, en grijpt ze uit het vuur; en haat ook den rok, die van het vlees bevekt is.

Hier wordt de oproep tot gelovigen gericht om zich over sommigen te ontfermen. Daarbij dienen zij wel onderscheid te maken. Judas schrijft: "Behoudt anderen door vreze en grijpt ze uit het vuur". In de geschiedenis van Gen. 14 bevond Lot zich in zo'n positie en Abraham verloor hem daaruit. 'Vuur' is een beeld van oordeel. Als Abraham niet had ingegrepen, zou Lot ongetwijfeld omgekomen zijn. Ondanks deze geschiedenis bleef Lot in Sódóm wonen.

Gen. 15:5,6

- 5 Toen leidde Hij hem uit naar buiten, en zeide: Zie nu op naar den hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn!**
6 En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem *tot* gerechtigheid.

Abraham geloofde. Hij vertrouwde op hetgeen God zei. Dat werd hem tot gerechtigheid gerekend.

Ons wordt hetzelfde voorgehouden. Wij zijn gerechtvaardigd en hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus (Rom. 5:1). Wij zijn ook gerechtvaardigd uit (op grond van) het geloof van Jezus Christus.

Abraham geloofde niet alleen, hij leefde ook vanuit dat geloof. Rom. 4:16-22:

- 16 Daarom is zij (= de belofte; vs. 14) uit het geloof, opdat zij naar genade zij; ten einde de belofte vast zij al den zaden, niet alleen dat uit de wet is, maar ook dat uit het geloof Abrahams is, welke een vader is van ons allen;**
17 (Gelijk geschreven staat: Ik heb u tot een vader van vele volken gesteld) voor Hem, aan Welken hij geloofd heeft, *namelijk* God, Die de doden levend maakt, en roept de dingen, die niet zijn, alsof zij waren;
18 Welke tegen hoop op hoop geloofd heeft, dat hij zou worden een vader van vele volken; volgens hetgeen gezegd was: Alzo zal uw zaad wezen.
19 En niet verzwakt zijnde in het geloof, heeft hij zijn eigen lichaam niet aangemerkt, dat alrede verstorven was, also hij omtrent honderd jaren oud was, *noch* ook dat de moeder in Sara verstorven was.
20 En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongeloof; maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer;
21 En ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen.
22 Daarom is het hem ook tot rechtvaardigheid gerekend.

Abraham heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader zou worden van vele volkeren. Naar de mens gezien, zag het er helemaal niet naar uit, dat dit zou gebeuren. Toch heeft hij erop vertrouwd. Hij was niet verzwakt in het geloof. Hij heeft niet getwijfeld door ongeloof. Hij was er ten volle van overtuigd, dat God bij machte was om te doen wat Hij beloofd had. Dát geloofde hij en dat is hem tot gerechtigheid gerekend.

Abraham geloofde God en dat werd hem tot gerechtigheid gerekend. Hij leefde ook uit het geloof en ook dat werd hem tot rechtvaardigheid gerekend. Dat is nog een hele stap verder. De Bijbel houdt ons dit ook voor.
Rom. 1:16,17:

**16 Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek.
17 Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven.**

Dit betekent, dat de gelovige volkomen vertrouwt op hetgeen het Woord van God zegt. Dat is een proces. De gelovige dient te leren om te buigen voor het Woord van God. Hij dient te leren vertrouwen op het Woord van God, hoewel hij er in de praktijk niets van ziet. Dat is hét kenmerk van onze tijd/bedeling: geloven zonder te zien. Wanneer de gelovige dat doet, dan vloeien daar de goede werken uit voort, die God behagen (Ef. 2:10; Kol. 1:9,10).

Met name de brief van Jakobus spreekt over de werken van Abraham, die uit zijn geloof voortvloeiden (Jak. 2:21-23). Wanneer we leven uit het geloof in hetgeen God gesproken heeft, dan leidt dat vanzelf tot werken, die voor God behaaglijk zijn. 2 Tim. 3:16,17:

**16 Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is;
17 Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust.**

Wij worden als gelovigen door het Woord van God toegerust tot goede werken. Wanneer we voor dat Woord buigen en het serieus nemen, dan maakt de Heer ons bekwaam om Hem te dienen. God is namelijk Degene, Die het willen en het werken in ons bewerkt (Fil. 2:12-14). Het Woord van God leert, wederlegt, verbetert en onderwijst ons, opdat wij tot alle goed werk volmaakt toegerust worden. Dat is het resultaat van een leven uit geloof. In dat geval leven wij tot eer van God.

Gen. 17:1

"Als nu Abram negen en negentig jaren oud was, zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige! Wandel voor Mijn aangezicht, en zijt oprecht!"

'God, de Almachtige' is de vertaling van het Hebreeuwse 'El Shaddai'. God zegt hier tegen Abraham: "Wandel voor Mijn aangezicht en zijt oprecht". Abraham wandelde reeds voor het aangezicht van de Heer en hij was al oprecht. Toch houdt de Heer hem dit opnieuw voor.

In het Nieuwe Testament wordt regelmatig op de wandel van de gelovige gewezen:

- Gal. 5:16 Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet.
- Ef. 2:10 Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.
- Ef. 4:1 Zo bid ik u dan, ik, de gevangene in de Heere, dat gij wandelt waardiglijk der roeping, met welke gij geroepen zijt;
- Ef. 5:1,2 Zijt dan navolgers Gods, als geliefde kinderen en wandelt in de liefde ...
- Ef. 5:8 Want gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in den Heere; wandelt als kinderen des lichts.
- Kol. 2:6 Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen, wandelt *alzo* in Hem;
- 1 Joh. 2:6 Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf alzo wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft. Dit is een wandel in geloof.

Wij mogen wandelen in het Licht; voor het aangezicht van God. Dan leven wij in gemeenschap met de Heer.

Abraham was oprecht. Paulus zegt hierover in Fil. 2:14,15:

**14 Doet alle dingen zonder murmureren en tegenspreken;
15 Opdat gij moogt onberispelijk en oprecht zijn, kinderen Gods zijnde, onstraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht, onder welke gij schijnt als lichten in de wereld;**

De gelovige dient te leren om in afhankelijkheid van de Heer te wandelen, zoals Noach dat bijvoorbeeld deed (Gen. 6:9). In het Oude Testament vinden hiervan meerdere voorbeelden. Gen. 18:17

"En de HEERE zeide: Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe?"

De Heer verscheen hier aan Abraham om hem mee te delen welk oordeel over Sódóm en Gomórra zou komen. De Heer wilde dit niet voor Abraham verborgen houden. Hij vertelde hem Zijn plannen. Er werd voor Abraham niets verborgen gehouden. De Schrift zegt in Ps. 25:12-14:

**12 Mem. Wie is de man, die den HEERE vreest? Hij zal hem onderwijzen in den weg, dien hij zal hebben te verkiezen.
13 Nun. Zijn ziel zal vernachten in het goede, en zijn zaad zal de aarde beërven.
14 Samech. De verborgenheid des HEEREN is voor degenen, die Hem vrezen; en Zijn verbond, om hun *die* bekend te maken.**

Aan degene, die de Heer vreest en Hem van harte liefheeft, wordt Zijn verborgenheid bekendgemaakt. Aan ons is zelfs de verborgenheid van Gods wil bekendgemaakt (Ef. 1:9).

Abraham heeft heel veel geweten. Hij heeft veel méér geweten dan in het Oude Testament staat opgeschreven. In Joh. 8:56 zegt de Heer bijvoorbeeld:

"Abraham, uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou; en hij heeft hem gezien, en is verblijd geweest."

Abraham was er niet bij toen de Heer op aarde was. Toch hééft hij Zijn dag gezien en hij is er ook verblijd over geweest. Abraham wist, dat 'zijn zaad' Christus zou zijn en niet zijn lijfelijke zoon. Izak is een beeld van Jezus Christus.

In Hebr. 11:9,10 staat over Abraham:

9 Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte, als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die medeërfgenen waren derzelfde belofte.

10 Want hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is.

Hier lezen wij, dat Abraham de stad verwachtte, die fundamenten heeft. In Genesis vinden wij niets over deze stad, waarvan God de Bouwmeester is. Pas aan het eind van het boek Openbaring wordt ons iets over die stad verteld. Toch kende Abraham deze stad. Dit betekent, dat de Heer Zelf hem hierover heeft ingelicht. Dat is ongetwijfeld gebeurd op één van de vele keren, dat de Heer aan hem verscheen.

In het Nieuwe Testament lezen wij, dat aan de volwassen gelovigen de verborgenheden bekendgemaakt worden. De naam van Abraham betekent 'vader, die verheven is'. Het begrip 'vader' wijst o.a. op een geestelijk volwassen geworden gelovige. In 1 Joh. 2:12-14 wordt over 'kinderen', 'jongelingen' en 'vaders' gesproken. De vader is degene, die de weg met de Heer het meest gegaan is. Hij heeft dé Vader van den beginne gekend. Aan hem kan de verborgenheid uitgelegd worden. Niet aan alle gelovigen kan de boodschap van de verborgenheid worden uitgelegd. 1 Kor. 2:1,2,6,7:

1 En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God.

2 Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.

6 En wij spreken wijsheid onder de volmaakten; doch een wijsheid, niet dezer wereld, noch der oversten dezer wereld, die te niet worden;

7 Maar wij spreken de wijsheid Gods, bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, vóór de eeuwen waren (niet: eer de wereld was);

'Volmaakten' heeft hier de betekenis van 'volwassenen'. In 1 Kor. 2:1 staat vertaald 'de getuigenis van God'. In bepaalde Griekse handschriften staat dit inderdaad. In andere, gelijkwaardige handschriften staat 'de verborgenheid van God'. Beide handschriften zijn gelijkwaardig, waaruit geconcludeerd moet worden, dat de getuigenis van Paulus handelde over de verborgenheid (het geheimenis) van God.

Gelovigen kunnen de verborgenheid van God leren kennen, wanneer zij de weg met de Heer verder gaan. Aan volwassen gelovigen deelde Paulus de boodschap omtrent de verborgenheid mee. Paulus schrijft echter in 1 Kor. 3:1,2:

1 En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken als tot jonge kinderen in Christus.

2 Ik heb u met melk gevoed, en niet met *vaste spijs*; want gij vermocht *toen* nog niet; ja, gij vermoogt ook nu nog niet.

Paulus kon alleen de boodschap kwijt, dat de Here Jezus Christus gekruisigd en opgestaan was. Dat is uiteraard het begin, de melk. De vleselijke Korinthiërs konden de verborgenheid, de vaste spijs, niet verdragen. Paulus had wel een boodschap, die verderging dan de melk, maar die kon hij aan de Korinthiërs niet vertellen. Die boodschap kon hij alleen meedelen aan de volmaakten, de volwassenen. Dat is die wijsheid van God, bestaande in verborgenheid. Die wijsheid is tot heerlijkheid van ons.

Wij kunnen in dit verband ook aan Lot denken. De naam 'Lot' betekent 'heimelijk'. Voor Lot waren bepaalde zaken verborgen, terwijl die aan Abraham juist werden geopenbaard. Wij vinden dit gegeven ook in het Nieuwe Testament terug. In Luk. 19:42 lezen wij de volgende uitspraak van de Heer:

"Zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede *dient!* Maar nu is het verborgen voor uw ogen."

De Heer naderde de stad Jeruzalem en weende over haar. De inwoners hadden kunnen weten 'hoe laat het was'. Men wist het echter niet. Het was verborgen vanwege hun ongelof. Ook in onze dagen zien wij, dat veel gelovigen bepaalde zaken niet weten. De oorzaak hiervan is: een beperkt geloof. De Bijbel noemt dat ook wel 'klein geloof'.

De naam 'Lot' kan ook met 'bewindsel' of 'bedekking' vertaald worden. In 2 Kor. 3:13-18 wordt uitgelegd wat die bedekking is.

13 En *doen niet* gelijkerwijs Mozes, *die* een deksel op zijn aangezicht leide, opdat de kinderen Israëls niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt.

14 Maar hun zinnen zijn verhard geworden; want tot op *den dag* van heden blijft hetzelfde deksel in het lezen des Ouden Testaments, zonder ontdekt te worden, hetwelk door Christus te niet gedaan wordt.

15 Maar tot den huidige *dag* toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart.

16 Doch zo wanneer het tot den Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen.

17 De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid.

18 En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren *als* in een spiegel aanschouwende, worden *naar* hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.

Het wordt hier in absolute zin aangehaald. Voor mensen, die hun hart verhard hebben en de Heer niet kennen, is de Bijbel een gesloten boek.

Het is ook in relatieve zin toe te passen, namelijk op gelovigen. Vele gelovigen zien niet, dat het hele Oude Testament over de Here Jezus Christus spreekt. De wet en alle offers van het Oude Testament hebben een typologische toepassing op de Here Jezus Christus en op Zijn werk.

De wet spreekt over Christus en is een voorafschaduwing van het nieuwe verbond. Vele gelovigen kennen de wet slechts als een juk, waaronder zij gebukt gaan (ook al zullen ze dat niet gauw toegeven). Waar de Geest van de Heer is, daar is echter vrijheid (en geen slavernij onder de/een wet). In dat geval ziet de gelovige de heerlijkheid van de Heer met ongedekt aangezicht.

In 2 Kor. 4 gaat Paulus op de gedachte uit 2 Kor. 3 door. 2 Kor. 4:3-7:

3 Doch indien ook ons Evangelie bedekt is, zo is het bedekt in degenen, die verloren gaan;

4 In dewelke de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, *namelijk* der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is.

5 Want wij prediken niet onszelven, maar Christus Jezus, den Heere; en onszelven, *dat wij uw dienaars zijn* om Jezus' wil.

6 Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om *te geven* verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.

7 Maar wij hebben dezen schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons;

De uitdrukking 'verloren gaan' wordt in de Bijbel bijna altijd gebruikt voor het absoluut verloren zijn van de ongelovige mensen. Zulke mensen komen nooit in gemeenschap met de Heer te leven. Soms wordt de uitdrukking echter ook in relatieve zin gebruikt. 1 Kor. 8:11:

"En zal de broeder, die zwak is, door uw kennis verloren gaan, om welken Christus gestorven is?"

Het gaat in 1 Kor. 8 over het eten van vlees, dat aan de afgoden geofferd is. Een broeder, die zwak is, is een gelovige, die meent, dat hij dat vlees niet mag eten. Een broeder, die sterk is, weet, dat hij dergelijk vlees rustig kan eten. Hij erkent namelijk geen afgoden en hij dankt God voor alles, niets navragende.

Wanneer een gelovige, die sterk is, weet heeft van het gebrek aan kennis bij de broeder, die zwak is, dan dient hij daar rekening mee te houden. Doet hij dat niet, dan kan die zwakke broeder 'verloren gaan'. Dit betekent niet, dat een gelovige, voor wie Christus gestorven is, in absolute zin verloren zou kunnen gaan. Het betekent, dat zo'n broeder gekwetst zou kunnen worden en daardoor de weg met de Heer niet verder gaat.

De gelovige dient daarom de gezindheid van de Here Jezus Christus te hebben. Dit betekent, dat de gelovige oog heeft (of leert krijgen) voor degenen, die bepaalde zaken (nog) niet weten. Tevens dient de gelovige bereid te zijn om een gelovige, die zwak is, deze dingen vanuit de Schrift te leren, opdat die broeder *vé*rder komt in de weg met de Heer.

In 2 Kor. 4 wordt het begrip 'verloren gaan' eveneens in relatieve zin gebruikt. Het gaat hier namelijk om 'het evangelie van de heerlijkheid van Christus'. Dit evangelie verkondigde Paulus niet aan ongelovigen, maar aan gelovigen. Paulus predikte aan ongelovigen 'het evangelie van God/Christus', hetgeen inhoudt, dat de mens op grond van genade tot God mag naderen; op grond van geloof in het volbrachte werk van de Here Jezus Christus.

Hier gaat het om het evangelie van de heerlijkheid van Christus. Dit spreekt over de verheerlijkte positie van Christus aan de rechterhand Gods. Er is reeds licht in harten van de gelovigen gekomen (2 Kor. 4:6). Het doel daarvan wordt erbij genoemd: "tot verlichting der kennis van de heerlijkheid van God". Die kennis is helaas voor vele gelovigen verborgen. Lot is daarvan een uitbeelding.

Gen. 18:23-26,32:

23 En Abraham trad toe, en zeide: Zult Gij ook den rechtvaardige met den goddeloze ombrengen?

24 Misschien zijn er vijftig rechtvaardigen in de stad; zult Gij hen ook ombrengen, en de plaats niet sparen, om de vijftig rechtvaardigen, die binnen haar zijn?

25 Het zij verre van U, zulk een ding te doen, te doden den rechtvaardige met den goddeloze! dat de rechtvaardige zij gelijk de goddeloze, verre zij het van U! zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen?

26 Toen zeide de HEERE: Zo Ik te Sódom binnen de stad vijftig rechtvaardigen zal vinden, zo zal Ik de ganse plaats sparen om hunnentwil.

32 Nog zeide hij: Dat toch de Heere niet ontsteke, dat ik alleenlijk ditmaal spreke: misschien zullen er tien gevonden worden. En Hij zeide: Ik zal haar niet verderven om der tienen wil.

Hier blijkt weer de gezindheid van Abraham. Toen Abraham bezoek van de HERE (met twee engelen) kreeg, hoorde hij, dat Sódom en Gomórra verwoest zouden worden. Hij dacht ongetwijfeld meteen aan zijn broeder Lot. Hij vroeg de Heer of Hij de rechtvaardigen (Lot en de zijnen) met de goddelozen zou ombrengen. Uiteindelijk zei Hij, dat Hij de steden zou sparen als er tien rechtvaardigen gevonden zouden worden. Die bleken er niet te zijn.

Gen. 18 beschrijft de voorbede van Abraham voor zijn broeder. Paulus brengt ditzelfde principe ook m.b.t. de gemeente naar voren.

Ef. 6:17-19:

17 En neemt den helm der zaligheid, en het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord.

18 Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in den Geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen;

19 En voor mij, opdat mij het Woord gegeven worde in de opening mijns monds met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken;

Het gaat hier om een aspect van de wapenrusting Gods. Paulus roept ons op tot voorbede voor alle heiligen, maar speciaal voor hemzelf, opdat hij met vrijmoedigheid de verborgenheid van het evangelie zou kunnen verkondigen. Wij kunnen voorbede doen voor medegelovigen, opdat zij de verborgen wil van God leren kennen. Die gezindheid bleek Abraham te hebben.

Gen. 19:1

"En die twee engelen kwamen te Sódom in den avond; en Lot zat in de poort te Sódom; en als Lot hen zag, stond hij op hun tegemoet, en boog zich met het aangezicht ter aarde.

De twee mannen, die met de Heer Zelf waren meegekomen, bleken engelen te zijn. Deze twee engelen kwamen bij Lot. Lot bleek in de poort te zitten. De overdrachtelijke betekenis van het woord 'poort' in de Bijbel is 'macht', 'heerschappij'. De poort is namelijk de plaats, waar men de stad binnengaat of verlaat. Lot zat in die poort.

Het Hebreeuwse woord 'sha'ar', dat hier met 'poort' vertaald is, komt overeen met het woord voor 'haar' ('see'aar' of 'saa'ier'). In dat verband denken wij uiteraard aan Simson, wiens haar eveneens een uitbeelding was van zijn macht of kracht (Richt. 16:22). In Ruth vinden wij een voorbeeld van de macht, die in de poort werd uitgeoefend. Ruth 4:1-4:

1 En Boaz ging op in de poort, en zette zich aldaar en ziet, de lossen, van welken Boaz gesproken had, ging voorbij; zo zeide hij: Wijk herwaarts, zet u hier, gij, zulk één! En hij week derwaarts, en zette zich.

2 En hij nam tien mannen van de oudsten der stad, en zeide: Zet u hier; en zij zetten zich.

3 Toen zeide hij tot dien lossen: Het stuk lands, dat van onzen broeder Elimélech was, heeft Naómi, die uit der Moabieten land wedergekomen is, verkocht;

4 En ik heb gezegd: Ik zal het voor uw oor openbaren, zeggende: Aanvaard het in tegenwoordigheid der inwoners, en in tegenwoordigheid der oudsten mijns volks; zo gij het zult lossen, los het; en zo men het ook niet zou lossen, verklaar het mij, dat ik het wete; want er is niemand, behalve gij, die het losse, en ik na u. Toen zeide hij: Ik zal het lossen.

Boaz ging naar de poort om de zaak van Ruth op te lossen. Die zaak werd in de poort geregeld, waar de oudsten zaten. Dààr werd door hem geregeld, dat Ruth en haar bezit zijn eigendom zouden worden. In de poort vond dus de rechtspraak plaats (Deut. 17:8; 22:15; 25:7 en Spr. 31:23).

In onze tijd kunnen wij dit overdrachtelijk toepassen. Een gelovige, die op de aardse dingen gericht is, vindt doorgaans, dat hij zijn positie in deze wereld moet waarmaken. Zo'n gelovige gaat bijvoorbeeld in de christelijke politiek. Hij neemt allerlei bestuurlijke functies aan, omdat hij meent daarin dienstbaar te zijn aan de Heer.

Wanneer wij de Bijbel onderzoeken m.b.t. het plan van God in onze tijd, dan leren wij heel àndere dingen. Wij worden ertoe opgeroepen om de dingen te zoeken en te bedenken, die boven zijn, waar Christus is (Kol. 3:1-3).

Wanneer wij het Woord leren verstaan m.b.t. onze tijd, dan leren wij, dat God niet met deze wereld bezig is. God houdt Zich nu bezig met de roeping van de gemeente, die uit gelovigen bestaat, die uit de wereld getrokken worden en deel uitmaken van het lichaam van Christus. Het zoeken van de dingen, die boven zijn, zal er in de praktijk juist toe leiden, dat de gelovige zich in toenemende mate terugtrekt uit allerlei wereldse ballast, die hem in zijn gemeenschap met de Heer in de weg staat.

Paulus spreekt van een 'gerust en stil leven in alle godzaligheid en eerbaarheid' (1 Tim. 2:2). In Titus 2:11,12 schrijft hij:

**11 Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen.
12 En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld;**

Paulus roept ons op om de wereldse zaken te laten rusten en in plaats daarvan matig, rechtvaardig en godzalig te leven. Dat is een leven waarin God centraal staat, dat tot eer van Hem is en waarin wij Hem steeds beter leren kennen; door de kennis van de Schriften.

Gen. 19:15,23-25

15 En als de dageraad opging, drongen de engelen Lot aan, zeggende: Maak u op, neem uw huisvrouw, en uw twee dochteren, die voorhanden zijn, opdat gij in de ongerechtigheid dezer stad niet omkomt.

23 De zon ging op boven de aarde, als Lot te Zoar inkwam.

24 Toen deed de HEERE zwavel en vuur over Sódóm en Gomórra regenen, van den HEERE uit den hemel.

25 En Hij keerde deze steden om, en die ganse vlakke, en alle inwoners dezer steden, ook het gewas des lands.

Lot moest uit Sódóm vluchten en werd in het plaatsje Zoar bewaard. 'Zoar' betekent 'klein'. Daarmee kunnen wij een verbinding leggen met de apostel Paulus, wiens naam eveneens 'klein' betekent. Zoar is het plaatsje, waarin iemand behouden wordt. Het is daarmee een beeld van de gemeente. Lot is ook een beeld van de jood in onze dagen, die tot geloof in de Here Jezus Christus komt. Hij wordt toegevoegd aan de gemeente, waarin jood en heiden één zijn in Christus.

Lot werd door de engelen gedwongen om Sódóm te verlaten. Lot zat erg vast aan zijn aardse omstandigheden. Daarmee is hij een beeld van de gelovige, die vleselijk is. Ook de vleselijk ingestelde gelovige wordt behouden. Hij gaat mee met de opname/wegrukking van de gemeente.

Paulus legt dat in 1 Kor. 15:50-52 uit:

50 Doch dit zeg ik, broeders, dat vlees en bloed het Koninkrijk Gods niet beërven kunnen, en de verderfelijkeid beërft de onverderfelijkeid niet.

51 Ziet, ik zeg u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden;

52 In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden.

In 1 Thess. 4 voegt Paulus eraan toe, dat wij weggerukt zullen worden en de Heer tegemoet zullen gaan in de lucht.

Hier zegt Paulus -juist tot de vleselijk ingestelde gelovigen te Korinthe- dat zij allen veranderd zullen worden.

Wij zullen ook allen voor de rechterstoel van Christus geopenbaard worden (2 Kor. 5:10). Die rechterstoel staat niet in het dodenrijk, hoewel er zijn, die ten onrechte leren, dat ontrouwe gelovigen na hun overlijden naar het dodenrijk gaan. Gelovigen hebben reeds een positie in de hemel in Christus (Ef. 2:6) en daarom gaan zij na hun ontslapen ook naar de hemel.

Paulus leert over de gelovigen van de gemeente, dat zij allen veranderd zullen worden en allen deel zullen hebben aan de opname van de gemeente. Zelfs van de broeder, die zo vleeselijk leefde, dat hij gemeenschap had met de huisvrouw van zijn vader, wordt gezegd, dat zijn geest behouden wordt in de dag van de Here Jezus (1 Kor. 5:1,5).

1 Thess. 5:9,10:

9 Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onzen Heere Jezus Christus.

10 Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen, te zamen met Hem leven zouden.

Wij zullen met de Heer leven, ongeacht het feit of wij (in geestelijke zin) waken (zoals Abraham) of slapen (zoals Lot). Er is in het Nieuwe Testament geen enkele Schriftplaats, die aangeeft, dat ontrouwe gelovigen binnen de gemeente (het lichaam van Christus) niet meegaan met de opname van de gemeente. Het enige, wat naar voren gebracht wordt, is, dat een gelovige zijn loon kan derven (o.a. 1 Kor. 3:15). De gelovige wordt ertoe opgeroepen om zijn leven in dienst van de Heer te stellen.

Gen. 21:1-3

1 En de HEERE bezocht Sara, gelijk als Hij gezegd had; en de HEERE deed aan Sara, gelijk als Hij gesproken had.

2 En Sara werd bevrucht, en baarde Abraham een zoon in zijn ouderdom, ter gezetter tijd, dien hem God gezegd had.

3 En Abraham noemde den naam zijns zoons, die hem geboren was, dien hem Sara gebaard had, Izak.

Hier vinden wij eindelijk de geboorte van Izak vermeld. De naam Izak heeft met 'lachen' te maken. Er is blijdschap over de geboorte van de beloofde zoon.

Toen Abraham de belofte van de geboorte van deze zoon ontving, was hij 75 jaar oud. Toen deze belofte vervuld werd en Izak geboren werd, was hij 100 jaar. Hij heeft 25 jaar moeten wachten op deze beloofde zoon, die Sara hem zou baren. Daardoor heeft hij lijdzaamheid geleerd. Hebr. 6:12,13,15:

12 Opdat gij niet traag wordt, maar navolgers zijt dergenen, die door geloof en lankmoedigheid de beloftenissen beërven.

13 Want als God aan Abraham de belofte deed, dewijl Hij bij niemand, die meerder was, had te zweren, zo zwoer Hij bij Zichzelven,

15 En alzo, lankmoediglijk verwacht hebbende, heeft hij de belofte verkregen.

De gelovigen van onze bedeling hebben eveneens veel beloften ontvangen, die nog niet letterlijk aan hen vervuld zijn. In Christus liggen die beloften echter vast. Daarom kunnen zij

net als Abraham hun oog op de Heer richten en vertrouwen op hetgeen Hij heeft gedaan/beloofd. Zijn Woord zal Hij gestand doen. Lankmoedigheid is een vrucht van de Geest (Gal. 5:22). Lankmoedigheid houdt verband met lijdzaamheid. Hebr. 10:36:

"Want gij hebt lijdzaamheid van node, opdat gij, den wil van God gedaan hebbende, de belofte moogt wegdragen;"

Met betrekking tot de belofte van deze zoon heeft Abraham lankmoedig afgewacht en hij heeft die belofte ook verkregen. Er zijn echter vele belofte, die Abraham nog niet verkregen heeft. Aan hem was bijvoorbeeld beloofd, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn (Rom. 4:13). Hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft (zie Hebr. 11:10). Deze stad was hem ongetwijfeld door God beloofd, hoewel wij dat nergens concreet in het Oude Testament vinden. Hij heeft nooit getwijfeld aan hetgeen de Heer gesproken heeft. Al die belofte zullen in de nieuwe schepping voor Abraham werkelijkheid worden.

Gen. 22:1-3

1 En het geschiedde na deze dingen, dat God Abraham verzocht (= beproefde); en Hij zeide tot hem: Abraham! En hij zeide: Zie, hier ben ik!

2 En Hij zeide: Neem nu uw zoon, uw enige, dien gij liefhebt, Izak, en ga heen naar het land Moria, en offer hem aldaar tot een brandoffer, op een van de bergen, dien Ik u zeggen zal.

3 Toen stond Abraham des morgens vroeg op, en zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn jongeren met zich, en Izak zijn zoon; en hij kloofde hout tot het brandoffer, en maakte zich op, en ging naar de plaats, die God hem gezegd had.

In Gen. 22 vinden wij de geschiedenis, waarin Abrahams geloof wordt beproefd. Ten tijde van deze geschiedenis was Izak vermoedelijk circa 37 jaar. Deze geschiedenis staat namelijk vlak vóór het overlijden van Sara. Sara was 90 jaar toen zij Izak baarde (Gen. 17:17) en zij was 127 jaar bij haar overlijden (Gen. 23:1). Hoeveel tijd er verliep tussen de beproeving van Abrahams geloof en de dood van Sara, wordt niet vermeld, maar het staat wel vast, dat Izak hier bepaald geen klein jongetje meer was, zoals men doorgaans denkt.

Het geloof van een gelovige kan beproefd worden. Dit gegeven vinden wij ook in het Nieuwe Testament (Jak. 1:2,3; 1 Petr. 1:7). Jak. 1:12:

"Zalig is de man, die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft dengenen, die Hem liefhebben."

Jakobus zegt bovendien, dat beproeving 'lijdzaamheid' tot gevolg heeft (Jak. 1:3). De brief van Jakobus is weliswaar primair voor de volgende bedeling bestemd, maar bij Paulus vinden wij dezelfde waarheid vermeld (1 Kor. 10:13; 2 Kor. 8:2; 2 Thess. 1:4; 2 Tim. 3:12).

Gen. 22:10-12; 16-18

10 En Abraham strekte zijn hand uit, en nam het mes om zijn zoon te slachten.

11 Maar de Engel des HEEREN riep tot hem van den hemel, en zeide: Abraham, Abraham! En hij zeide: Zie, hier ben ik!

12 Toen zeide Hij: Strek uw hand niet uit aan den jongen, en doe hem niets! want nu weet Ik, dat gij God vrezende zijt, en uw zoon, uw enige, van Mij niet hebt onthouden.

16 En zeide: Ik zweer bij Mijzelfen, spreekt de HEERE; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt;

17 Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten.

18 En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.

Uit Gen 18:18 blijkt ook de gehoorzaamheid van Abraham. We lazen reeds eerder over Abrahams gehoorzaamheid in hetgeen God gesproken had (Hebr. 11:8). Toen Abraham geroepen werd, zei hij: "Zie, hier ben ik" (Gen. 22:1,11). Daaruit bleek, dat hij godvrezend was (Gen. 22:12).

Gehoorzaamheid is synoniem met geloof. Hier komt hét kenmerk van een gelovige naar voren: geloof in het Woord van God. Het gaat er niet om wat mensen of predikers zeggen. Altijd dienen gelovigen de dingen, die zij horen, aan het Woord van God te toetsen. Paulus zegt hierover in Rom. 6:17:

"Maar Gode zij dank, dat gij *wel* dienstknechten der zonde waart, maar *dat* gij *nu* van harte gehoorzaam geworden zijt aan het voorbeeld der leer, tot hetwelk gij overgegeven zijt;"

In Fil. 2:12 zegt hij:

"Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veelmeer nu in mijn afwezen, werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven:"

De gelovigen te Filippi waren altijd gehoorzaam aan het Woord van God; ongeacht of Paulus aanwezig was of niet. Paulus geeft aan waaruit die gehoorzaamheid blijkt: "... werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven: Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar *Zijn* welbehagen". Gelovigen bewerken dus hun zaligheid met vreze en beven door het Woord van God gehoorzaam te zijn.

Gen. 23:1-4

1 En het leven van Sara was honderd zeven en twintig jaren; dit waren de jaren des levens van Sara.

2 En Sara stierf te Kiriath-arba, dat is Hebron, in het land Kanaän; en Abraham kwam om Sara te beklagen, en haar te bewenen.

3 Daarna stond Abraham op van het aangezicht van zijner dode, en hij sprak tot de zonen Heths, zeggende:

4 Ik ben een vreemdeling en inwoner (= bijwoner) bij u; geeft mij een erfbegravenis bij u, opdat ik mijn dode van voor mijn aangezicht begrave.

Abraham noemde zichzelf een vreemdeling en een bijwoner. Hij woonde weliswaar in het hem beloofde land Kanaän, maar hij hoorde er feitelijk niet thuis.

In Hebr. 11:9,13-16 lezen wij:

9 Door het geloof is hij een inwoner (= bijwoner) geweest in het land der belofte, als in een vreemd *land*, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die medeërfgnamen waren derzelfde belofte.

13 Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.

14 Want die zulke dingen zeggen, betonen klaarlijk, dat zij een vaderland zoeken.

15 En indien zij aan dat *vaderland* gedacht hadden, van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben, om weder te keren;

16 Maar nu zijn zij begerig naar een beter, dat is, naar het hemelse. Daarom schaamt Zich God hunner niet, om hun God genaamd te worden; want Hij had hun een stad bereid.

Tabernakelen zijn tenten. Het ging om tijdelijke woningen. Tijdens hun leven hebben zij niet ontvangen hetgeen God aan hen beloofd had. Toch bleven zij staan in het geloof, omdat zij wisten, dat zij gasten en vreemdelingen waren. Zij verwachtten een *béter* vaderland. Dàt vaderland zullen zij in de toekomst ontvangen.

Dit principe geldt ook voor ons. Zolang wij op aarde zijn, zijn wij vreemdelingen en bijwoners (1 Petr. 2:11). De wereld kent ons niet, omdat zij Christus niet kent. Men vindt ons daarom vaak vreemd. Dat is logisch, want wij denken niet zoals men in de wereld gewend is te denken. Ons vaderland is boven in de hemel (Fil. 3:20).

In Fil. 3 vinden we de gezindheid en gerichtheid van Abraham en Lot kernachtig beschreven in relatie tot ons als gelovigen. Fil. 3:17-21

17 Weest mede mijn navolgers (letterlijk: mijn mede-navolgers), broeders, en merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt.

18 Want velen wandelen *anders*; van dewelken ik u dikmaals gezegd heb en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden des kruises van Christus zijn;

19 Welker einde is het verderf, welker God is de buik, en *welker* heerlijkheid is in hun schande, dewelken aardse dingen bedenken.

20 Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, *namelijk* den Heere Jezus Christus;

21 Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelven kan onderwerpen.

Hier vinden we de voorbeelden, die we reeds bij Abraham vonden, nogmaals door Paulus beschreven. In Fil. 2 lezen wij over de gezindheid, die Christus demonstreerde. Hij gaf Zijn heerlijkheid en Zijn hoge positie op t.w.v. de wereld, opdat men door Zijn armoede -uitgenade- rijk in Hem zou kunnen worden (2 Kor. 8:9).

Paulus roept de gelovigen in Fil. 2:17 ertoe op om zijn mede-navolgers te zijn. Paulus volgde Christus na. Hét voorbeeld voor de gelovigen is dus Jezus Christus Zelf. Er zijn ook gelovigen, die anders wandelen (vs. 18). Op welke wijze zij behoorden te wandelen, had Paulus al in Fil. 1 beschreven. Fil. 1:27:

"Alleenlijk wandelt waardiglijk het Evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig ben, ik van uw zaken moge horen, dat gij staat in een geest, met een gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des Evangelies;"

Gelovigen behoren in overeenstemming met het evangelie van Christus te wandelen. Dat is de basis, het uitgangspunt, van waaruit zij dienen te leven/wandelen. Wie dat niet doet, wandelt niet op een voor God waardige wijze. De gelovige is het eigendom van de Heer. Hij is behouden geworden door geloof in Hem en daarom heeft Hij recht op het leven van iedere gelovige (1 Kor. 6:20). Daarom dient de gelovige in afhankelijkheid van Christus te leven.

Velen wandelen helaas anders. Paulus heeft het de gelovigen te Filippi vele malen gezegd en hij zegt het nu zelfs wenende. Hij had er veel verdriet om. Ditzelfde zagen wij al bij Abraham, die eveneens verdriet had over de levenswandel van Lot.

Paulus spreekt hier over gelovigen, die vijanden van het kruis van Christus geworden zijn. Sommigen willen dit gedeelte uitleggen, alsof het over ongelovigen gaat. Ongelovigen zijn uiteraard vijanden van het kruis van Christus, maar daar heeft Paulus het hier niet over.

De term 'het kruis van Christus' komt ook in Gal. 6 voor.
Gal. 6:12-15:

12 Al degenen, die een schoon gelaat willen tonen naar het vlees, die noodzaken u besneden te worden, alleenlijk opdat zij vanwege het kruis van Christus niet zouden vervolgd worden.

13 Want ook zij zelve, die besneden worden, houden de wet niet; maar zij willen, dat gij besneden wordt, opdat zij in uw vlees roemen zouden.

14 Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld.

15 Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch voorhuid, maar een nieuw schepsel.

Uit dit gedeelte blijkt, dat Paulus met deze term uitdrukking geeft van het feit, dat hij met Christus is gekruisigd, gestorven, begraven en opgestaan. Dit betekent, dat hij -wat zijn oude mens betreft- voor deze wereld dood is. Daarom kent de wereld de gelovige niet, want zij kent Christus niet.

Als een gelovige, die de Heer heeft leren kennen, zich als vijand van het kruis van Christus opstelt, dan loopt zijn einde uit op verderf (Fil. 3:19). Zo'n gelovige is uiteraard wel behouden, want zijn eeuwig behoud ligt vast in Christus. Toch valt hij -naar het vlees- onder het verderf. Paulus noemt dat 'verderf des vleeses' (1 Kor. 5:5). Zulke gelovigen hebben wel een relatie met God, maar geen levende relatie met Hem. Anders gezegd: Wie naar het vlees leeft zal sterven (Rom. 8:13). Het leven met de Heer 'staat op een laag pitje'.

Er zijn gelovigen, die kwaad worden, wanneer dergelijke zaken door een andere gelovige naar voren worden gebracht. In het Woord van God komen dergelijke zaken echter aan de orde en

de gelovige dient daarom ook dergelijke negatieve kanten van de gelovigen onder ogen te zien. De Schrift noemt zulke dingen namelijk niet voor niets. Wanneer een gelovige daar boos over wordt, dan wordt hij in feite boos op de Heer Zelf, Die dergelijke zaken in Zijn Woord heeft laten opschrijven.

Paulus spreekt hier over gelovigen, van wie het einde het verderf is. Hun heerlijkheid is in hun schande, want zij bedenken de aardse dingen (vs. 19). Zij zijn gericht op heerlijkheid in hun eigen, aardse zaken. Paulus roept de gelovige echter tot geheel andere dingen op. Kol. 3:1-3:

- 1 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechter *hand* Gods.**
- 2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.**
- 3 Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God.**

De gelovige dient niet op de aardse zaken gericht te zijn. 'Aardse dingen bedenken' wil zeggen, dat men de dingen van deze oude wereld zoekt. Men verlustigt zich daarin en ook in zijn eigen denken, waarin men volledig opgaat.

Daardoor wordt de gelovige overmeesterd, zoals wij in het leven van Lot hebben gezien. Hij begon bij Sódóm. Vervolgens kwam hij ín Sódóm terecht en na verloop van tijd had hij zelfs een positie in Sódóm. Als Abraham (uiteraard met Gods hulp) niet ingegrepen had, was Lot samen met Sódóm ten onder gedaan.

Bij aards-gerichte gelovigen is 'de buik' hun god (hetgeen zij vereren, centraal stellen). De Schrift verklaart Zichzelf. Daarom dienen wij Schrift met Schrift te vergelijken. In Rom. 16:18 wordt het begrip "buik" ook genoemd. Rom. 16:17-19:

- 17 En ik bid u, broeders, neemt acht op degenen, die tweedracht en ergernissen aanrichten tegen de leer, die gij *van ons* geleerd hebt; en wijkt af van dezelve.**
- 18 Want dezulken dienen onzen Heere Jezus Christus niet, maar hun buik; en verleiden door schoonspreken en prijzen de harten der eenvoudigen.**
- 19 Want uw gehoorzaamheid is tot *kennis van allen* gekomen. Ik verblijde mij dan uwenhalve; en ik wil, dat gij wijs zijt in het goede, doch onnozel in het kwade.**

Degene, die zijn eigen buik dient en niet de Here Jezus Christus, komt óók met een boodschap. Zo'n boodschap is echter in strijd met de leer van het Woord van God. Door zijn eigen leer verleidt hij de harten van eenvoudigen. Er waren gelukkig ook gelovigen te Rome, die gehoorzaam waren aan de goede leer (vs. 19).

Wanneer iemand een boodschap brengt, die niet op de Heer en op Zijn heerlijkheid gericht is, dan kunnen we ons daar het beste verre van houden, is Paulus' advies.

In Fil. 3 geeft Paulus tevens de positieve kant aan. Onze wandel (of: ons burgerschap) is in de hemelen. Dit spreekt over de juiste gerichtheid van de gelovige. Wij als gelovigen verwachten de Here Jezus Christus uit de hemelen.

Hij zal ons vernederd lichaam veranderen, opdat het gelijkvormig wordt aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (letterlijk: Zijn verheerlijkt lichaam).

Dit is een toekomst, die zéker is. Wij zullen de Heer zien van aangezicht tot aangezicht. Wij zullen Hem gelijk zijn (1 Joh. 3:2). Wij zullen met Hem verheerlijkt worden.

Dit geldt voor de gemeente als geheel, maar het geldt ook voor de individuele gelovige. Laten wij daarom de dingen zoeken, die boven zijn, want dààr is Christus nu; gezeten aan de rechterhand Gods. Anders gezegd: Wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds (Rom. 12:2).

Wanneer wij ons aan één van beide gelovigen spiegelen, Lot of Abraham, dan zouden wij uiteraard Abraham als voorbeeld dienen te nemen. Wij mogen de Heer ook vragen of Hij dié gezindheid en gerichtheid in ons leven wil bewerken. Wanneer wij ons openstellen voor het Woord van God, dan zal Hij dat zeker in ons bewerken.

Dàn worden wij door de Geest der waarheid geleid in al de Waarheid, tot verheerlijking van Christus Jezus, onze Heer.